

I det danske indlæg (bilag 16) anførtes, at Danmarks interesse for UNDP klart fremgik af den kendsgerning, at vi med et bidrag på ca. 17 millioner dollars for 1971 var den trediestørste bidragsyder til programmet. Det nævntes, at Danmark i de senere år havde ydet cirka halvdelen af sin samlede udviklingsbistand via multilaterale kanaler. Hvis andre industrialiserede lande blot ydede 20 pct. igennem multilaterale kanaler — som foreslået af Pearson kommissionen — ville dette betyde en enorm forøgelse af de midler, der gennem FN's organer stilles til rådighed for udviklingsformål. Fra dansk side anså man en fortsat ekspansion af UNDP for ønskelig. Man måtte imidlertid også lægge vægt på en kvalitativ forbedring af UNDP, og udtrykte i denne forbindelse tilfredshed med udfaldet af drøftelserne under styrelsesrådets 10. samling i juni 1970.

Man håbede, at det på længere sigt måtte vise sig muligt indenfor rammerne af landeprogrammerne at integrere ikke alene den UNDP-finansierede bistand, men alle former for udviklingsbistand ydet af FN-systemets organisationer. Endelig gav man udtryk for en vis kritik af UNDP's præinvesteringsvirksomhed, som man fandt i højere grad end tilfældet var nu, burde tilrettelægges under hensyntagen til finansieringsmulighederne for de efterfølgende investeringer.

Sverige, Norge og Finland afgav indlæg efter tilsvarende retningslinier som det danske.

Mange lande også udviklingslande anførte, at en gennemførelse af Jackson-rapportens anbefalinger ville medvirke til en effektivisering af UNDP.

Brasilien fremhævede i denne forbindelse særligt forslaget om en decentralisering af UNDP's virksomhed og udtrykte håb om, at oprettelsen af et regionalt kontor for Latinamerika ville medføre en større UNDP-indsats i denne del af verden.

Holland udtalte, at gennemførelsen af landeprogrammering ville stille krav om højt kvalificerede tjenestemænd indenfor UNDP. Holland udtrykte iøvrigt støtte til ECOSOC's henstilling til særorganisationerne om at tilpasse deres struktur til de nye behov som landeprogrammeringen ville medføre.

Sovjetunionen, hvis indlæg var holdt i en negativ tone, udtalte, at UNDP var behæftet med en række fejl. Bl. a. nævntes det, at UNDP's projekter bliver gennemført i for langsomt et tempo. Sovjetunionen kunne derfor støtte tanken om at reformere UNDP. Tjekkosllovakiet fandt, at gennemførelsen af landeprogrammering ville frembyde en velkommen anledning til at afstemme UNDP's virksomhed til de nationale udviklingsplaner. Begge lande kritiserede, at Østtyskland ikke havde mulighed for at deltage i UNDP's virksomhed.

USA, der yder 40 pct. af de samlede bidrag til UNDP, udtalte sig ikke under debatten.

II. Resolutionerne.

ECOSOC havde ved resolution 1530 (XLIX) fremlagt et resolutionsforslag for generalforsamlingen, hvorefter generalforsamlingen godkender konsensusteksten fra 10. samling af UNDP's styrelsesråd og beslutter, at visse af de heri foreslåede foranstaltninger iværksættes med virkning fra 1. januar 1971. Endelig anmodes styrelsesrådet om at udarbejde forslag til nye statutter for UNDP, om muligt til fremlæggelse under FN's 26. generalforsamling.

Efter forslag fra Frankrig, der under styrelsesrådets 10. samling havde fremført visse reservationer til konsensusteksten, indføjedes en ny præambuler paragraf, hvorefter generalforsamlingen bemærker sig de i styrelsesrådet og generalforsamlingen fremførte bemærkninger og reservationer.

Resolutionsforslaget blev herefter vedtaget enstemmigt i udvalget uden afstemning.

Udvalget vedtog desuden, ligeledes enstemmigt, en resolution, hvori beretningen fra UNDP's styrelsesråd tages til efterretning.

Plenarforsamlingen bekræftede den 11. december 1970 enstemmigt de to resolutioner. (Res. 2688 og 2689 (XXV)).

FN's Kapitaludviklingsfond.

(Dagsordenens punkt 41).

FN's Kapitaludviklingsfond blev oprettet i 1966 ved generalforsamlingsresolution 2186 (XXI) som en institution, der på basis af frivillige bidrag skulle yde finansiell bi-